

Prvorazredna važnost zajedničke molitve

Lojd stili (Lloyd Stille)

Dela apostolska 6:1-5

¹ A u te dane, kada je učenika bivalo sve više, Jelinisti podigoše viku na Jevreje domoroce, zato što su njihove udovice bile zapostavljene prilikom svakodnevnog deljenja pomoći. ² Tada Dvanaestorica sazvaše sve učenike i rekoše: ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza. ³ Stoga gledajte, braćo, da nađete sedam osvedočenih ljudi iz svoje sredine, punih Duha i mudrosti, kojima ćemo poveriti ovu dužnost; ⁴ mi ćemo se i dalje posvetiti molitvi i propovedničkoj službi. ⁵ I svide se ova reč svemu narodu, pa izabraše Stefana, čoveka puna vere i Duha Svetoga, zatim Filipa, Prohora, Nikanora, Timona, Parmena i Nikolu proselita iz Antiohije. ⁶ Njih postaviše pred apostole, koji se pomoliše Bogu i položiliše ruke na njih. (Čarnić)

Moj cilj, ovog jutra, jeste da vas – na temelju Božije reči i događaja iz istorije crkve – uverim u prvorazrednu važnost **zajedničke molitve**, tako da na molitvene časove crkve nikad više ne gledate na isti način kao što ste na njih gledali ranije.

Moj drugi cilj, i moja molitva, jesu da odlučite da preduzmete korak napred u pravcu učestvovanja u zajedničkim molitvenim časovima i steknete poverenje u molitvu, ne samo u vašu ličnu molitvu, već u zajedničku molitvu sa ostalom braćom i sestrama, koji se okupljaju sa svrhom da bi videli slavu Božiju na delu.

Zašto danas govorim o tome? (...) Zbog tri razloga. Prvi, zato što zajednička molitva, u životu zdrave crkve, spada u isti red kao i kao i propovedanje i poučavanje. Drugi, zato što je zajednička molitva ključ koji crkvu otvara za Božije prisustvo na veoma jedinstven način. I treći, zbog tendencije među vernicima, čak i među vođama crkve, da zajedničke molitvene časove smatraju kao neki dodatak crkvenom životu i aktivnostima crkve. To je otprilike sledeći stav: dobro je što imamo zajedničke molitvene časove, ali oni nisu toliko važni da bi im se i ja priključio. Ili: oni su nešto na šta ne treba gubiti mnogo vremena, jer pred nama je mnogo onih pravih poslova! Sve veći broj hrišćana gleda na molitvene časove kao na drugorazredno dešavanje u crkvi, nešto što je dobro, ali ne i važno.

Zbog toga, ja sam jutros na misijskom zadatku: moram da vas uverim je Bog, u svojoj suverenosti, uspostavio zajedničku molitvu crkve sa svrhom da bi se baš kroz nju njegova moćna dela eksponencijalno širila i uvećavala među nama dok se molimo.

Takođe, uzmite u obzir da ova poruka ni na koji način ne želi da umanjí značaj lične molitve. Umesto toga, ona želi da pokaže da sama (izolovana) lična molitva, neće imati za rezultat onakvo Božije delovanje koje je potrebno za duhovnu transformaciju naših života, crkava, gradova i naše države.

Neko će mi sad reći: „Pastore, ovo je prilično hrabra izjava. Imaš li ti kakve dokaze za takvu izjavu?“ Hvala što pitate. Imam. Daću vam pet dokaza iz Božije reči i svetske istorije koji jasno potvrđuju nezamenjivu potrebu svih iskrenih vernika da se obavezno priključe zajedničkim molitvama Hristovog tela, crkve.

Stoga ćemo jutros (pored glavnog teksta) pogledati još nekoliko biblijskih tekstova koji dokazuju nešto jednostavno, ali duboko i uzbudljivo – da za menjanje sveta Bog koristi crkve koje se mole. Evo tih pet dokaza.

1. Zajednička molitva je bila prioritet apostola

Tekst iz Dela apostolskih 6 opisuje prvu crkvu u Jerusalimu koja se suočava sa svojim prvim problemom. Evo, šta se desilo:

¹A u te dane, kada je učenika bivalo sve više, Jelinisti podigoše viku na Jevreje domoroce, zato što su njihove udovice bile zapostavljene prilikom svakodnevnog deljenja pomoći.

STOP! Šta se ovde desilo? To nam otkriva reč – *deljenje*. Ova reč na izvornom grčkom glasi *diakonia*, a ta predstavlja koren naše današnje reči „đakon“, ali i svake službe. Prema tome, ovde je naglasak na – služenju ljudima. Evo i drugog stiha:

²*Tada Dvanaestorica sazvaše sve učenike i rekoše: ne priliči da mi zapostavimo reč Božiju i da služimo oko trpeza.*

Ponovo STOP! Reč prevedena sa *služimo* (u izrazu: da služimo oko trpeza) je, ponovo, reč sa istim korenom *diakonein*, kao i u prvom stihu, i odnosi se na – služenje drugima. Evo i trećeg stiha:

³*Stoga gledajte, braćo, da nađete sedam osvedočenih ljudi iz svoje sredine, punih Duha i mudrosti, kojima ćemo poveriti ovu dužnost. Četvrti stih doslovno glasi: a mi sa molitvom i služenjem (diakonia) rečju da nepokolebivo nastavimo.*

Tumačenje koje najčešće čujem o ovom stihu jeste da su apostoli služenje (oko stolova) poverili drugima da bi oni mogli da posvete vreme svojim ličnim molitvama, da bi primili svežu poruku od Gospoda koju bi mogli da propovedaju ljudima. Međutim, to nije poenta ovog teksta. Apostoli ne misle na potrebu za ličnim molitvama. Umesto toga, oni govore o službi podsticanja Božijeg naroda na zajedničku molitvu. Oni ukazuju na dve službe koje, kao vođe crkve, mora da obavljaju. Da to objasnim.

1) Kontekst ovog odeljka tiče se – služenja

Već prvi stih ukazuje na to da se radi o problemu koji se tiče *služenja*. Drugi stih, takođe, govori o tome koje *službe* apostoli mora da obavljaju, a koje ne. U 4. i 5. stihu, taj sedmorici koju treba da izaberu među sobom, oni daju instrukcije u vezi sa njihovom *službom* ostalima. Prema tome, ovaj tekst govori o služenju ljudima, a ne o ličnoj pobožnosti.

2) Određeni član ispred reči „molitva“ u 4. stihu ukazuje na nešto važno

A mi sa (tom) molitvom i služenjem rečju da nepokolebivo nastavimo. (U grčkom [i u engleskom] jeziku postoje određeni članovi koji su često presudni za određivanje važne nijanse u značenje te reči. Kod nas ne postoje članovi, pa specifično značenje neke reči određujemo dodavanjem još jedne ili više reči. Tako je i u ovom slučaju: ispred reči „molitvom“ u orig. postoji član, a mi moramo da dodamo [pokaznu zamenicu] „tom“). Ta mala reč „tom“, koja se pojavljuje ispred reči „molitvom“, ukazuje da se ovde ne radi o molitvi u opštem smislu reči, već o nečem specifičnom i važnom. Ona se nalazi u rečenici čija cela struktura govori da se radi o dvostrukoj službi – službi molitve i reči.

3) Delovanje apostola u Delima apostolskim ukazuje na prioritet zajedničke molitve. Svako pominjanje molitve u 6. glavi (1:14,24; 2:42; 3:1; 4:23-31) ukazuje na apostolsko predvođenje ostalog dela crkve u molitvi. Nijedna tačka kod tih molitvi se ne odnosi na ličnu molitvu, već je akcenat na zajedničkim molitvama Božijeg naroda.

Prema tome, i iz iskustava, i iz instrukcija apostola jasno je da su oni svoj glavni naglasak stavljali na zajedničke molitve Božijeg naroda. Zajedničku molitvu crkve smatrali su jednako ključnom za život crkve kao i propovedanje i poučavanje Božije reči. A evo i drugog dokaza o važnosti zajedničke molitve.

2. Zajedničku molitvu je uspostavio i praktikovao sam Hristos

Apostoli su svoje modele vođenja crkve naučili i preuzeli od Gospoda Isusa Hrista. Pretražite evanđelja u potrazi za Isusovim učenjem o molitvi i pronaći ćete 37 stihova, rasutih u nekoliko evanđelja, koji govore o molitvi. Od njih 37, 33 su upućena grupama ljudi, a ne pojedincima. Drugim rečima, Isusova uputstva su usmerena prema zajedničkim molitvama, a ne toliko prema ličnim molitvama.

Uzmite, na primer, tekst Matej 7:7 *Molite, i daće vam se; tražite, i naći ćete; kucajte, i otvoriće vam se.* Svi ovi apeli upućeni su množini. Isus podstiče zajednicu vernika da mole, traže i kucaju.

I u drugim tekstovima Isus je planski (namerno) isticao značaj zajedničke molitve. Evo šta on kaže u Mateju 18:19 *Opet vam zaista kažem: ako se dvojica od vas na zemlji slože u svakoj stvari koju zamole, daće im Otac moj koji je na nebesima.* Mogao je da kaže: „Ako bilo ko od vas zamoli Oca...“ Ali, nije rekao tako. Namerno je naglasio

važnost zajedničke molitve. Tim svojim fokusom na molitvu, u kojoj učestvuje više od jednog njegovog sledbenika, Isus ukazuje da iza toga stoji Božije shvatanje molitve kao prevashodno zajedničke duhovne aktivnosti koja njemu, na poseban način, omogućuje da među ljudima deluje moćno.

Zbog toga su apostoli zajedničku molitvu shvatali i poučavali kao princip i prioritet, jer su i oni slušali i gledali Isusa kako naglašava upravo to.

3. Zajednička molitva u Novom zavetu

Dela apostolska beleže moćna Božija dela za i posredstvom Njegove crkve u tim prvim godinama i ta dela vrlo jasno povezuju sa ujedinjenom, zajedničkom molitvom vernika.

Prvih 120 vernika bilo je okupljeno u gornjoj sobi i jednodušno molilo kad je došao Pentekost (Dela 1:13; 2:1).

Učenici su molili za mudrost po pitanju popunjavanja upražnjenog Judinog apostolskog mesta (Dela 1:24).

Kad su Petar i Jovan obavestili crkvu o pretnjama Sinedriona, svi koji su bili okupljeni su podigli glas Bogu i jednodušno zatražili hrabrost, a kad su se molili, mesto se potreslo (4:24,31).

Nad onom sedmoricom koja su bila određena da služe udovicama molila se cela crkva (Dela 6:6).

Nakon što je Jakov bio izložen mučeništvu, a Irod bacio Petra u tamnicu, crkva se ustrajno molila i Bog je na natprirodni način oslobodio Petra iz tamnice (Dela 12:1,11).

Dok su proroci i učitelji molili i postili, Sveti Duh je pozvao Petra i Varnavu na njihovo prvo misionarsko putovanje (Dela 13:1-2).

Dok su se Pavle i Sila molili, Bog je poslao zemljotres koji je doveo do obraćenja tamničara i do njihovog oslobođenja (Dela 16:25).

Ovde moram ponovo da istaknem da ovim ni u kom slučaju ne želim da umanjim značaj lične molitve. Naprotiv. Ananija se molio sam kad mu je Bog ukazao da treba da ode do Savla (Dela 9:10 i.d.). Petar se molio sam, na krovu kuće, kad je primio od Gospoda čuvenu viziju koja ga je odvela do Kornilija, da saopšti evanđelje i paganima (Dela 10:9 i.d.).

Ipak, velika većina Božijih moćnih dela se desila kad se njegov narod molio zajedno.

4. Zajednička molitva tokom istorije

Postoji ogroman broj primera koji pokazuju kako je zajednička molitva dovela do silnog Božijeg delovanja. Pomenuću ih samo nekoliko.

Godine 1857. Amerika je proživljavala veliki ekonomski procvat. I kako to biva, u vremenima prosperiteta obično dođe do velikog opadanja zanimanja za Boga. U Americi se tada pojavio neki laički propovednik, Jeremija Lamfir (Jeremiah Lamphier), koji je bio veoma posvećen molitvi. On je po gradu Njujorku polepio plakate s pozivom na molitvu, jednom nedeljno, sredom od 12-13:00, u iznajmljenom prostoru u ulici koja se zvala Fulton Strit.

Prvi molitveni sastanak je održan 23. septembra 1857. god. i na njega je došlo samo 6 ljudi, a i oni su uglavnom kasnili; pojavili su se oko 12:30. Naredne sedmice pojavilo se 20 ljudi, a onda je posećenost počela da se povećava iz srede u sredu.

Onda, 10. oktobra, tržište kapitala je odjednom bankrotiralo i nastala je opšta monetarna panika. I opet, kako to biva, nevolje nekad imaju otrežnjavajući efekat, pa su se tako i tada mnogi okrenuli duhovnim stvarima. Negde 15. sedmice od prvog okupljanja molitveni skupovi su – umesto jednom nedeljno – počeli da se održavaju svakodnevno. Nije prošlo predugo, a da se u Njujorku počelo okupljati na molitvu između 10.000 i 50.000 poslovnih ljudi, i to svakog dana u podne.

Tokom 1858. godine ovaj molitveni pokret se proširio na sve veće gradove u Americi, nakon čega je celu Ameriku zahvatio tzv. Drugi veliki talas verskog buđenja.

Neke procene govore da se od 30 miliona Amerikanaca (tj. od tadašnjeg broja stanovnika SAD-a), za manje od dve godine, obratilo oko milion ljudi! A sve je započelo jednim malim, zajedničkim molitvenim časom.

Godine 1910. jedan velški rudar, po imenu Rîs Hovels (Rees Howells) je otputovao u Južnu Afriku, jer mu se pružila prilika o kojoj je uvek sanjao, da bude misionar. Šest nedelja nakon dolaska, priključio se jednom molitvenom skupu. Malo po malo, počelo je da se oseća snažno delovanje Svetog Duha, što je dovelo do toga da su počela da se održavaju po dva molitveno-evangelizaciona skupa dnevno, a petkom se održavao celodnevni skup, i to je tako trajalo 15 meseci. Kao rezultat došlo je do obraćenja više hiljada ljudi.

Mogao bih da navedem još mnogo sličnih primera kad je zajednička molitva dovela do moćnog Božijeg delovanja. Umesto toga, pomenuću još jedan, savremeni dokaz značaja zajedničke molitve koji je aktuelan gotovo kao i vesti iz današnjih dnevnih novina.

5. Zajednička molitva i Božije delovanje danas

Upravo u današnje vreme u svetu se odvija tako moćno širenje evanđelja koje je gotovo nezamislivo. Averi Vilis (Avery Willis), potpredsednik Južnih baptista u SAD-u, izneo je u svom statističkom izveštaju da je od ukupnog broja spasenih ljudi u svetu, tokom cele istorije, najveći broj spasenih bio u 20. veku. On tvrdi da je – od svih spasenih ljudi, tokom cele istorije čovečanstva – 70% njih spaseno u poslednjih 100 godina. Zatim, takođe, od tih 70% spasenih, opet 70% spaseno je nakon 1945. godine! Evo još jedne zadivljujuće informacije od ovog eksperta za misiju: 70% od spasenih nakon 1945. spaseno je nakon 1990. Sve to govori kako se brzo evanđelje širi po svetu. (...) Evo kako to izgleda u svetu.

U Nepalju je 1990. godine bilo evidentirano samo oko 2.000 hrišćana. Samo 10 godina kasnije, taj broj se popeo na – pola miliona!

U Kambodži je 1990. godine registrovano samo 600 hrišćana. Danas ih ima 60.000. U Južnoj Koreji, tokom 20. veka, broj hrišćana se sa početnih 2% popeo na 40% koliko ih u Koreji ima danas.

Istočna Afrika beleži jedno od najsnažnijih Božijih delovanja u istoriji. Samo u Ugandi – u kojoj je nekad trećina stanovništva bila zaražena virusom HIV-a, kojoj je svetska zdravstvena organizacija predvidela potpuni ekonomski krah do 2000-te godine – versko buđenje je dovelo do moralnog preporoda, tako da je epidemija side svedena na svega 5 procenata. Ovo versko buđenje je bilo toliko snažno da je u jednoj crkvi, u kojoj se ranije na bogoslužjenjima okupljalo samo oko 7 ljudi, za samo dve sedmice taj broj popeo na 2.000 ljudi. Godine 2014. (kad je napisana ova propoved) ta crkva je brojala 22.000 članova i osnovala još 150 manjih crkava!

Gotovo u svakom uglu zemaljske kugle hrišćanstvo se snažno širi, osim u četiri područja u svetu: Severnoj Americi, Japanu, Australiji i Zapadnoj Evropi. Pogađajte koji je ključni pokretač svih tih snažnih prodora hrišćanstva – zajednička molitva hrišćana. Ispitajte šta Bog radi u Koreji, Kini, Indiji, Istočnoj Africi i svuda ćete, iza scene, naći – molitvene sastanke.

Znam šta sada mislite: Ali, naši molitveni sastanci ne dovode do pojave tako snažnog Božijeg delovanja. Ali, pokušajte ustrajati u zajedničkim molitvama i nakon izvesnog vremena otkrićete važan strateški zaokret u životu crkve. A kako se vaš molitveni život bude razvijao, biće sve vidljiviji progres i promene do kojih će sigurno doći.